

**BÀN VỀ CHUYÊN CHÍNH
TOÀN DIỆN ĐỐI VỚI GIAI
CẤP TƯ SẢN**

TRƯƠNG XUÂN KIỀU

**HỒNG KỶ VĂN ĐOÀN
HÀ NỘI — 2025**

BÀN VỀ CHUYÊN CHÍNH TOÀN DIỆN ĐỐI VỚI GIAI CẤP TƯ SẢN

Hồng Kỳ Văn Đoàn

Xuất bản lần thứ nhất 2025

Liên hệ: liendoanhk1224@gmail.com

*Mong nhận được những sự góp ý, đóng góp, phê bình từ
các bạn đọc.*

Cuốn sách được đăng ký bản quyền theo Giấy phép Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International. Để xem bản sao của giấy phép này, truy cập:
<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

This book is licensed under Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International. To view a copy of this license, visit:
<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Đây là một tác phẩm lý luận quan trọng của đồng chí Trương Xuân Kiêu đăng lần đầu tại tập chí “Cờ đỏ” số 4 năm 1975. Cuốn sách này được in theo bản dịch tiếng Việt do Nhà xuất bản Ngoại văn (Bắc Kinh) in năm 1975. Tác phẩm của đồng chí Trương Xuân Kiêu đã khái quát một cách đúng đắn vấn đề về sự cần thiết phải tiếp tục tiến hành cách mạng dưới nền chuyên chính vô sản, về vấn đề chuyên chính toàn diện với giai cấp tư sản, và nguyên cơ của sự phục hồi tư bản chủ nghĩa.

Đồng chí Trương Xuân Kiêu nói rằng: “*Kinh nghiệm lịch sử còn cho chúng ta biết, trong khi chuyên chính vô sản giành được thắng lợi này đến thắng lợi khác, thì giai cấp tư sản bề ngoài cũng sẽ giả vờ thừa nhận nền chuyên chính vô sản, nhưng trên thực tế, chúng vẫn làm những chuyện phục hồi chuyên chính tư sản. Chính bọn Khrushchiov, Brezhnev đã làm như vậy. Chúng một không thay tên của Xô Viết, hai không thay tên của Đảng Lenin, ba không thay tên của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa, mà là núp sau những tên gọi đó, xóa bỏ nội dung thực tế của nền chuyên chính vô sản, biến nó thành nền chuyên chính của bọn tư sản độc quyền chống Xô Viết, chống Đảng Lenin, chống nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa.*” Điều này hoàn toàn đúng đối với tình hình hiện tại của Việt Nam, sau khi bọn xét lại

Việt Nam chiếm quyền lãnh đạo Đảng và Nhà nước, chúng không công khai phủ nhận chuyên chính vô sản mà thay vào đó là núp sau cái vỏ chuyên chính vô sản mà thực hành chuyên chính tư sản.

Hiện nay, dưới sự lãnh đạo của bè lũ xét lại Tô Lâm, kẻ đại diện cho giai cấp tư sản mại bản quan liêu, và đám người tiền nhiệm, chúng đã và đang biến nước Việt Nam trở thành một nước nửa thuộc địa nửa phong kiến. Dưới cái gọi là “Kỷ nguyên vườn mình của dân tộc” bọn xét lại đang tiếp tục thực hiện một cuộc tổng tấn công vào giai cấp vô sản và quần chúng nhân dân, chúng đã và đang công khai hơn nữa phủ nhận chuyên chính vô sản cả về lý luận lẫn thực tiễn, từ việc đầu hàng trước đế quốc Mỹ, bán rẻ cả nền kinh tế để vừa lòng chủ Mỹ, đến việc tiếp tục mở rộng nền chuyên chính khủng bố của mình chống lại giai cấp vô sản và quần chúng.

Nhiệm vụ cơ bản của những người cộng sản Việt Nam hiện nay là tiếp tục kiên quyết đấu tranh và vạch mặt chủ nghĩa xét lại Việt Nam, tiến hành điều tra nghiên cứu, đoàn kết dưới Chủ nghĩa Mao theo phương pháp Đoàn kết–Đấu tranh–Đoàn kết và tiến tới tái lập Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh.

Tháng 4 năm 2025
Hong Kỳ Văn Đoàn

TRƯƠNG XUÂN KIÊU

张春桥

LỜI MAO CHỦ TỊCH

Tại sao Lenin nói phải thi hành chuyên chính đối với giai cấp tư sản, vấn đề này phải thấu suốt. Không thấu suốt vấn đề này thì sẽ trở thành xét lại. Phải làm cho cả nước đều hiểu rõ.

Chế độ nước ta đang thi hành hiện nay là chế độ hàng hóa, chế độ lương cũng không công bằng, có chế độ lương 8 bậc, v.v. Những cái đó chỉ có thể hạn chế nó dưới nền chuyên chính vô sản. Cho nên, những kẻ như Lâm Bưu mà lên nắm quyền thì rất dễ dàng thi hành chế độ tư bản. Bởi vậy, chúng ta phải đọc nhiều sách Marx-Lenin.

Lenin nói, “nền tiểu sản xuất thì lại từng ngày, từng giờ, luôn luôn nảy sinh ra chủ nghĩa tư bản và giai cấp tư sản một cách tự phát và trên những quy mô rộng lớn.” Trong một phần giai cấp công nhân và một phần đảng viên cũng có tình trạng nảy ra chủ nghĩa tư bản và giai cấp tư sản. Trong giai cấp vô sản và nhân viên cơ quan đều có những người đeo đuổi lối sống tư sản.

BÀN VỀ CHUYÊN CHÍNH TOÀN DIỆN ĐỐI VỚI GIAI CẤP TƯ SẢN

TRƯƠNG XUÂN KHIỀU

Vấn đề chuyên chính vô sản, lâu nay vẫn là tiêu điểm của cuộc đấu tranh giữa chủ nghĩa Marx và chủ nghĩa xét lại. Lenin nói: **“Chỉ người nào mở rộng việc thừa nhận đấu tranh giai cấp đến mức thừa nhận chuyên chính vô sản thì mới là người Marxít.”** Mao Chủ tịch kêu gọi cả nước phải thấu suốt vấn đề chuyên chính vô sản, cũng chính là muốn chúng ta về lý luận cũng như trong thực tiễn đều làm theo chủ nghĩa Marx, chứ làm theo chủ nghĩa xét lại.

Nước ta đang ở vào một thời kỳ phát triển lịch sử quan trọng. Trải qua hơn 20 năm cách mạng xã hội chủ nghĩa và xây dựng chủ nghĩa xã hội, đặc biệt trải qua cuộc Đại cách mạng văn hóa vô sản, phá tan hai bộ tư lệnh tư sản của Lưu Thiệu Kỳ và của Lâm Bưu, nền chuyên chính vô sản của chúng ta vững chắc hơn bao giờ hết, sự

ngiệp xã hội chủ nghĩa đang vươn lên phơi phơi. Hiện nay, nhân dân cả nước với ý chí hiên ngang, quyết tâm xây dựng nước ta ngay trong thế kỷ này thành một cường quốc xã hội chủ nghĩa. Trong quá trình này cũng như trong suốt giai đoạn lịch sử xã hội chủ nghĩa, có trước sau nhất quán kiên trì chuyên chính vô sản hay không, đó là một việc lớn hàng đầu liên quan đến tương lai phát triển của nước ta. Cuộc đấu tranh giai cấp thực tại cũng đòi hỏi chúng ta phải thấu suốt vấn đề chuyên chính vô sản. Mao Chủ tịch nói: **“Không thấu suốt vấn đề này thì sẽ trở thành xét lại.”** Chỉ số ít người thấu suốt chưa đủ, nhất thiết **“Phải làm cho cả nước đều hiểu rõ.”** Về ý nghĩa thực tế cũng như ý nghĩa sâu xa của đợt học tập này, dù đánh giá cao đến đâu cũng không quá đáng.

Ngay từ năm 1920, dựa theo kinh nghiệm thực tiễn trong việc lãnh đạo cách mạng xã hội chủ nghĩa tháng Mười vĩ đại và Nhà nước chuyên chính vô sản đầu tiên, Lenin đã nêu ra một cách sắc bén rằng: **“Chuyên chính vô sản là cuộc chiến đấu anh dũng nhất và quyết liệt nhất của một giai cấp mới chống lại kẻ thù lớn mạnh hơn, chống giai cấp tư sản mà sức phản kháng tăng lên gấp bội do chỗ nó bị lật đổ (dù mới chỉ là trong một nước), và thế lực của nó không phải chỉ ở sức mạnh của tư bản quốc tế, ở những mối liên hệ quốc tế mạnh mẽ và vững chắc của giai**

cấp tư sản, mà còn ở sức mạnh của tập quán, ở sức mạnh của nền tiểu sản xuất. Vì đáng tiếc là hiện nay trên thế giới nền tiểu sản xuất đang còn chiếm phần rất lớn, rất lớn, mà nền tiểu sản xuất thì từng ngày, từng giờ, luôn luôn nảy sinh ra chủ nghĩa tư bản và giai cấp tư sản một cách tự phát và trên những quy mô rộng lớn. Vì tất cả những lẽ đó, nên cần phải có chuyên chính vô sản". Lenin nêu rõ, chuyên chính vô sản là một cuộc đấu tranh kiên trì, có đổ máu và không đổ máu, có bạo lực và hòa bình, bằng quân sự và kinh tế, bằng giáo dục và hành chính, chống những thế lực và những tập tục của xã hội cũ, là sự chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản. Lenin đã nhiều lần nhấn mạnh rằng, không thi hành chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản trong thời gian dài, thì không thể chiến thắng được giai cấp tư sản. Những lời trên đây của Lenin, đặc biệt những lời Lenin tự gạch dưới, đã được thực tiễn sau đó chứng thực. Quả nhiên, giai cấp tư sản mới đã nảy sinh hết tốp này đến tốp khác. Mà những nhân vật tiêu biểu của chúng là bè lũ phản bội Khrushchyov, Brezhnev. Những tên này nói chung xuất thân đều rất tốt, hầu hết lớn lên dưới bóng cờ hồng, tham gia Đảng Cộng sản về mặt tổ chức, lại được bồi dưỡng đến bậc đại học, trở thành cái gọi là chuyên gia đỏ. Nhưng, chúng là những cây cỏ độc mới mọc ra trên mảnh đất cũ của chủ nghĩa tư bản, chúng đã

phản lại giai cấp của mình, tiếm đoạt quyền lãnh đạo Đảng và Nhà nước, phục hồi chủ nghĩa tư bản, trở thành những tên đầu sỏ của giai cấp tư sản thi hành chuyên chính đối với giai cấp vô sản, đã làm những điều Hitler muốn làm mà không làm được. Bài học lịch sử “vệ tinh lên trời, cò hồng rơi xuống đất” này, bất kỳ đến lúc nào, chúng ta cũng không được phép lãng quên, đặc biệt trong lúc chúng ta quyết tâm xây dựng nước mình thành một cường quốc lại càng không được phép lãng quên.

Cần phải tỉnh táo thấy rằng, Trung Quốc vẫn có nguy cơ biến thành xét lại. Bởi vì, không những bọn đế quốc, và bọn đế quốc xã hội ngày đêm mưu toan xâm lược và lật đổ chúng ta, không những bọn địa chủ, tư sản cũ vẫn còn sống và không cam chịu thất bại, hơn nữa còn có bọn tư sản mới đang từng ngày, từng giờ **nảy sinh ra** như Lenin đã nói. Có những đồng chí cho rằng: câu đó của Lenin là nói về tình hình trước lúc thực hiện hợp tác hóa. Nghĩ như vậy rõ ràng là không đúng. Câu nói đó của Lenin không hề lỗi thời. Những đồng chí này hãy đọc lại tác phẩm của Mao Chủ tịch *“Về vấn đề giải quyết đúng đắn những mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân”* viết năm 1957. Trong tác phẩm này, Mao Chủ tịch đã phân tích cụ thể tình hình còn tồn tại giai cấp, mâu thuẫn giai cấp và đấu tranh giai cấp, còn tồn tại trạng thái vừa thích ứng vừa mâu thuẫn giữa

quan hệ sản xuất với sức sản xuất, giữa kiến trúc thượng tầng với cơ sở kinh tế, sau khi nước ta đã giành được thắng lợi về cơ bản trong công cuộc cải tạo xã hội chủ nghĩa đối với chế độ sở hữu, kể cả công cuộc hợp tác hóa. Mao Chủ tịch đã đúc kết những kinh nghiệm mới về chuyên chính vô sản từ sau Lenin, trả lời một cách có hệ thống các vấn đề được đặt ra sau khi chế độ sở hữu đã thay đổi, quy định những nhiệm vụ và chính sách của chuyên chính vô sản, đặt nền móng lý luận cho đường lối cơ bản của Đảng và cho việc tiếp tục làm cách mạng dưới nền chuyên chính vô sản. Thực tiễn trong 18 năm qua, đặc biệt thực tiễn của cuộc Đại cách mạng văn hóa vô sản, đã chứng minh những lý luận, đường lối và chính sách do Mao Chủ tịch đề ra là hoàn toàn đúng.

Gần đây, Mao Chủ tịch nêu rõ: **“Tóm lại. Trung Quốc là một nước xã hội chủ nghĩa. Trước giải phóng, thì cũng na ná như chủ nghĩa tư bản. Ngày nay vẫn thi hành chế độ lương 8 bậc, phân phối theo lao động, trao đổi bằng tiền tệ, những điểm này chẳng khác gì mấy so với xã hội cũ. Chỉ có khác là chế độ sở hữu đã thay đổi.”** Để thấm nhuần sâu sắc chỉ thị này của Mao Chủ tịch, chúng ta hãy nhìn lại sự biến đổi của chế độ sở hữu ở nước ta, và xem tỷ trọng của các thành phần kinh tế trong công nghiệp, nông nghiệp và thương nghiệp nước ta năm 1973.

Về công nghiệp. Công nghiệp sở hữu toàn dân chiếm 97% toàn bộ tư bản cố định của công nghiệp, chiếm 63% số người làm công nghiệp, và 86% giá trị tổng sản lượng công nghiệp. Công nghiệp sở hữu tập thể chiếm 3% tư bản cố định của công nghiệp, 36,2% số người làm công nghiệp và 14% giá trị tổng sản lượng công nghiệp. Ngoài ra, còn có thủ công nghiệp cá thể, chiếm 0,8% số người làm công nghiệp.

Về nông nghiệp. Trong tư liệu sản xuất nông nghiệp, khoảng 90% diện tích trồng trọt và máy móc tưới tiêu nước, khoảng 80% máy kéo và gia súc lớn là thuộc sở hữu tập thể. Tỷ trọng của chế độ sở hữu toàn dân chiếm phần rất nhỏ. Cho nên trên 90% sản lượng lương thực và cây công nghiệp các loại trong toàn quốc là do kinh tế tập thể sản xuất. Nông trường quốc doanh chỉ chiếm một tỷ trọng rất nhỏ. Ngoài ra, còn có một số ít đất dành riêng và nghề phụ gia đình của các xã viên.

Về thương nghiệp. Thương nghiệp quốc doanh chiếm 92,5% tổng khối lượng hàng bán lẻ, thương nghiệp sở hữu tập thể chiếm 7,3%, những người buôn bán cá thể chiếm 0,2%. Ngoài ra, ở nông thôn còn có sự mua bán tại các phiên chợ với một số lượng tương đối.

Những con số trên đây nói rõ, chế độ sở hữu xã hội chủ nghĩa của toàn dân và chế độ sở hữu xã

hội chủ nghĩa của tập thể quần chúng lao động, quả đã giành được thắng lợi to lớn ở nước ta. Không những ưu thế của chế độ sở hữu toàn dân đã tăng lên rất nhiều, mà tỷ trọng sở hữu của ba cấp công xã, đại đội sản xuất và đội sản xuất trong nền kinh tế công xã nhân dân cũng có một số thay đổi. Thí dụ ở vùng ngoại thành Thượng Hải, so với năm 1973, tỷ trọng thu nhập năm 1974 của cấp công xã đã từ 28,1% tăng lên tới 30,5% trong tổng thu nhập của toàn công xã, thu nhập của cấp đại đội từ 15,2% tăng lên tới 17,2%, còn thu nhập của cấp đội sản xuất thì đã từ 56,7% giảm xuống còn 52,3%, tính hơn hẳn của công xã nhân dân là vừa quy mô vừa giàu tính công hữu đã ngày càng thể hiện rõ rệt. 25 năm qua, do chúng ta đã từng bước xóa bỏ chế độ sở hữu của chủ nghĩa đế quốc, chủ nghĩa tư bản quan liêu và chủ nghĩa phong kiến, từng bước cải tạo chế độ sở hữu của tư sản dân tộc và của những người lao động cá thể, năm chế độ tư hữu trên đây đã từng bước được thay thế bằng hai chế độ công hữu xã hội chủ nghĩa, cho nên chúng ta có thể nói một cách tự hào rằng, chế độ sở hữu ở nước ta đã thay đổi, giai cấp vô sản và nhân dân lao động nước ta về cơ bản đã vùng thoát khỏi xiềng xích của chế độ tư hữu, cơ sở kinh tế xã hội chủ nghĩa của nước ta đã từng bước được củng cố và phát triển. Những thắng lợi to lớn này đã được ghi rõ

trong bản Hiến pháp được thông qua tại Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc khóa 4.

Tuy nhiên, chúng ta cần phải thấy rõ, vấn đề chế độ sở hữu vẫn chưa phải đã giải quyết hoàn toàn. Chúng ta thường nói đã “giải quyết về cơ bản” vấn đề chế độ sở hữu, nghĩa là nói, chưa phải đã giải quyết hoàn toàn, pháp quyền tư sản cũng chưa được xóa sạch trong phạm vi chế độ sở hữu. Qua những số liệu kể trên có thể thấy: trong các ngành công nghiệp, nông nghiệp và thương nghiệp đều vẫn còn một phần chế độ tư hữu; chế độ công hữu xã hội chủ nghĩa còn gồm hai hình thức sở hữu chứ không phải đã đều là sở hữu toàn dân; và hình thức sở hữu toàn dân này còn rất nhỏ yếu trong nông nghiệp, cơ sở của kinh tế quốc dân. Trong xã hội xã hội chủ nghĩa mà pháp quyền tư sản không còn tồn tại trong phạm vi chế độ sở hữu nữa, như Marx và Lenin dự kiến, là chỉ toàn bộ tư liệu sản xuất đã thuộc quyền sở hữu toàn xã hội. Hiện nhiên chúng ta còn chưa đạt đến mức độ đó. Bất kỳ về mặt lý luận hay thực tiễn chúng ta đều không thể xao nhãng những nhiệm vụ rất gay go về mặt này đang đặt ra trước nền chuyên chính vô sản.

Chúng ta còn phải thấy rằng, dù trong chế độ sở hữu toàn dân hay trong chế độ sở hữu tập thể, đều tồn tại vấn đề quyền lãnh đạo, tức là vấn đề

thuộc quyền sở hữu của giai cấp nào về thực tế chứ không phải về danh nghĩa.

Tại Hội nghị toàn thể lần thứ nhất Ban chấp hành trung ương Đảng khóa 9 họp ngày 28 tháng 4 năm 1969, Mao Chủ tịch có nói: **“Cuộc Đại cách mạng văn hóa vô sản xét ra không làm là không được, vì cơ sở của chúng ta chưa vững. Theo sự quan sát của tôi, tôi không nói là toàn thể, cũng không nói là tuyệt đại đa số, song e rằng có một đa số khá lớn nhà máy, quyền lãnh đạo không nằm trong tay những người Marxít chân chính, không nằm trong tay quần chúng công nhân. Trong số cán bộ lãnh đạo nhà máy trước kia, không phải là không có người tốt. Vẫn có người tốt, trong số bí thư, phó bí thư và ủy viên đảng ủy đều có người tốt, trong số bí thư chi bộ cũng có người tốt. Thế nhưng, họ đi theo đường lối của Lưu Thiếu Kỳ trước kia, làm những chuyện chẳng hạn như kích thích bằng vật chất, lợi nhuận trên hết, không nêu cao chính trị vô sản, lại đặt các loại tiền thưởng, v.v.”** **“Nhưng, trong nhà máy quả là có kẻ xấu.”** **“Điều đó chứng tỏ: cuộc cách mạng còn chưa làm xong.”** Những lời trên đây của Mao Chủ tịch không những nói rõ cần phải tiến hành cuộc Đại cách mạng văn hóa vô sản, mà còn khiến chúng ta càng tỉnh táo nhận thấy rằng, cũng như mọi vấn đề khác, vấn đề chế độ sở hữu không thể chỉ xét về hình thức, mà còn phải xét nội dung thực

tế của nó. Chú trọng vai trò quyết định của chế độ sở hữu trong quan hệ sản xuất, điều này hoàn toàn đúng đắn. Song nếu không chú trọng xét chế độ sở hữu đã được giải quyết thực sự chưa hay chỉ mới là về hình thức, không chú trọng hai mặt khác của quan hệ sản xuất, tức quan hệ giữa người với người, và hình thức phân phối cũng tác động trở lại chế độ sở hữu, và kiến trúc thượng tầng cũng tác động trở lại cơ sở kinh tế, hơn nữa, hai mặt này và kiến trúc thượng tầng còn có thể gây tác dụng quyết định trong điều kiện nhất định, như vậy là không đúng. Chính trị là biểu hiện tập trung của kinh tế. Đường lối tư tưởng và đường lối chính trị có đúng hay không, và quyền lãnh đạo nằm trong tay giai cấp nào, đã quyết định những nhà máy này trên thực tế thuộc quyền sở hữu của giai cấp nào. Các đồng chí hãy nghĩ lại xem, những xí nghiệp của tư bản quan liêu và của tư sản dân tộc đã biến thành những xí nghiệp xã hội chủ nghĩa như thế nào? Chẳng là chúng ta đã cử một đại diện quân chế quân sự hoặc đại diện của phía chính phủ đến, cải tạo nó theo đường lối và chính sách của Đảng ư? Mọi biến đổi to lớn của bất cứ một chế độ sở hữu nào trong lịch sử, dù chế độ phong kiến thay thế chế độ nô lệ, hay chế độ tư bản thay thế chế độ phong kiến, đều là cướp chính quyền trước, rồi mới vận dụng sức mạnh của chính quyền để biến đổi trên quy mô lớn chế độ sở hữu, củng cố

và phát triển chế độ sở hữu mới. Chế độ công hữu xã hội chủ nghĩa vốn không thể nảy sinh dưới nền chuyên chính tư sản, càng chỉ có thể biến đổi bằng cách như vậy. Tư bản quan liêu chiếm 80% công nghiệp của nước Trung Hoa cũ, chỉ sau khi Quân giải phóng nhân dân đã đánh thắng Tưởng Giới Thạch, mới được cải tạo và trở thành sở hữu của toàn dân. Sự phục hồi của chủ nghĩa tư bản cũng vậy, cũng tất nhiên là trước hết cướp quyền lãnh đạo, thay đổi đường lối và chính sách của Đảng. Khrushchyov và Brezhnev chẳng phải đã biến đổi chế độ sở hữu của Liên Xô bằng cách ấy đó sao? Lưu Thiếu Kỳ và Lâm Bưu chẳng phải cũng bằng cách ấy đã biến đổi trên mức độ khác nhau tính chất của một số nhà máy, xí nghiệp của chúng ta đó sao?

Còn phải thấy rằng, chế độ chúng ta đang thi hành hiện nay là chế độ hàng hóa, Mao Chủ tịch nói: **“Chế độ nước ta đang thi hành hiện nay là chế độ hàng hóa, chế độ lương cũng không công bằng, có chế độ lương 8 bậc, v.v. Những cái đó chỉ có thể hạn chế nó dưới nền chuyên chính vô sản. Cho nên, những kẻ như Lâm Bưu mà lên nắm quyền thì rất dễ dàng thi hành chế độ tư bản.”** Tình trạng Mao Chủ tịch vạch ra trên đây chưa thể thay đổi được trong một thời gian ngắn. Thí dụ, tại các công xã nhân dân ở vùng ngoại thành Thượng Hải là vùng phát triển khá nhanh, tỷ trọng kinh tế ở hai cấp công xã và đại đội, xét

về sở hữu tư bản cố định thuộc ba cấp sở hữu, thì cấp công xã chiếm 34,2%, cấp đại đội chỉ chiếm 15,1%, còn cấp đội sản xuất vẫn chiếm tới 50,7%. Cho nên, xét riêng về điều kiện kinh tế của bản thân công xã, thì từ chỗ lấy đội sản xuất làm đơn vị hạch toán cơ bản, tiến lên lấy đại đội làm đơn vị hạch toán cơ bản, rồi đến lấy công xã làm đơn vị hạch toán cơ bản, còn phải trải qua một thời gian khá dài. Cho dù quá độ đến lấy công xã làm đơn vị hạch toán, cũng vẫn là hình thức sở hữu tập thể. Bởi thế, tình trạng tồn tại song song hai hình thức sở hữu toàn dân và sở hữu tập thể không thể có sự thay đổi căn bản trong thời gian ngắn. Và chừng nào còn có hai hình thức sở hữu này thì không thể tránh khỏi có sản xuất hàng hóa, trao đổi bằng tiền tệ và phân phối theo lao động. Do **“Những cái đó chỉ có thể hạn chế nó dưới nền chuyên chính vô sản”**, nên sự phát triển của nhân tố tư bản chủ nghĩa ở thành thị và nông thôn, và sự xuất hiện của những phần tử tư sản mới, cũng là điều không thể tránh khỏi. Nếu không hạn chế, chủ nghĩa tư bản và giai cấp tư sản sẽ phát triển càng nhanh hơn nữa. Bởi thế, chúng ta quyết không thể lơ là cảnh giác bởi đã giành được thắng lợi to lớn về mặt cải tạo chế độ sở hữu, và đã tiến hành một lần Đại cách mạng văn hóa vô sản. Cần phải thấy rằng, cơ sở kinh tế của chúng ta chưa được vững chắc, pháp quyền tư sản chưa bị xóa sạch hoàn toàn trong chế độ sở

hữu, nó còn tồn tại nghiêm trọng trong quan hệ giữa người với người, và còn chiếm địa vị thống trị trong phương diện phân phối. Trong các lĩnh vực kiến trúc thượng tầng, có những phương diện trên thực tế còn nắm trong tay giai cấp tư sản, giai cấp tư sản vẫn chiếm ưu thế; có những phương diện đang được cải cách, song thành quả cải cách vẫn chưa củng cố, những tư tưởng cũ và thế lực tập quán cũ vẫn còn ngoan cố cản trở sự phát triển của những sự vật mới xã hội chủ nghĩa. Theo đà phát triển của những nhân tố tư bản chủ nghĩa ở thành thị và nông thôn, và sự nảy sinh những phần tử tư sản mới hết tốp này đến tốp khác, cuộc đấu tranh giai cấp giữa giai cấp vô sản và giai cấp tư sản, cuộc đấu tranh giai cấp giữa các lực lượng chính trị, cuộc đấu tranh giai cấp giữa giai cấp vô sản và giai cấp tư sản về hình thái ý thức sẽ còn diễn ra lâu dài, quanh co, thậm chí có khi rất quyết liệt. Dù lớp địa chủ, tư sản cũ đã chết sạch, cuộc đấu tranh giai cấp như vậy cũng quyết chưa chấm dứt, vẫn có thể xảy ra sự phục hồi của giai cấp tư sản nếu những nhân vật như Lâm Bưu chẳng hạn lên cầm quyền. Trong bài diễn văn *“Thời cuộc sau khi chiến tranh chống Nhật thắng lợi và phương châm của chúng ta”*, Mao Chủ tịch có nói: Năm 1936, Trung ương Đảng đóng ở Bảo An, ngay gần đấy có một cái hào lũy do một dóm vũ trang phản cách mạng nho nhỏ chiếm giữ, nhưng chúng ngoan cố mãi

không chịu hàng phục, đến khi Hồng quân đánh vào mới giải quyết vấn đề. Câu chuyện này có ý nghĩa phổ biến, nó cho chúng ta biết: **“Phàm những cái phản động, nếu anh không đánh thì nó không đổ. Điều đó cũng như quét nhà vậy, nơi nào chưa quét tới, thì bụi bặm vẫn không tự bay đi.”** Hiện nay những hào lũy của giai cấp tư sản vẫn còn rất nhiều, triệt cái này còn có thể mọc lên cái khác, dù trong tương lai bị triệt hết chỉ còn lại một cái, nó cũng không tự biến mất nếu cái chồi sắt chuyên chính vô sản chưa quét tới. Lenin nói rất đúng: **“Vì tất cả những lẽ đó, nên cần phải có chuyên chính vô sản”.**

Kinh nghiệm lịch sử cho chúng ta biết, giai cấp vô sản có chiến thắng được giai cấp tư sản hay không, Trung Quốc có biến thành chủ nghĩa xét lại hay không, điểm mấu chốt là chúng ta có luôn luôn kiên trì được hay không chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản trong tất cả mọi lĩnh vực và mọi giai đoạn phát triển của cách mạng. Chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản là gì? Nói khái quát một cách đơn giản nhất là đoạn sau đây trong thư Marx gửi Weydemeyer năm 1852 mà chúng ta hiện đang học tập. Marx viết: **“Tôi không hề có công phát hiện ra sự tồn tại của giai cấp trong xã hội hiện đại và sự đấu tranh giữa những giai cấp đó. Trước tôi từ lâu, những nhà sử học tư sản đã trình bày sự phát triển lịch sử của cuộc đấu tranh giai cấp đó và**

những nhà kinh tế tư sản đã làm cuộc giải phẫu kinh tế về những giai cấp đó. Điều mới mẻ mà tôi đã làm là đã chứng minh rằng: 1. Sự tồn tại của giai cấp **chỉ gắn liền** với những giai đoạn lịch sử nhất định của sự phát triển của sản xuất; 2. **Đấu tranh giai cấp tất nhiên đưa đến chuyên chính vô sản**; 3. **Bản thân sự chuyên chính này chỉ là bước quá độ tiến lên** xóa bỏ mọi giai cấp **và tiến lên** một xã hội không có giai cấp". Lenin nói, những lập luận tuyệt diệu này của Marx đã nói lên hết sức rõ ràng sự phân biệt chủ yếu và căn bản giữa học thuyết về Nhà nước của Marx và học thuyết về Nhà nước của giai cấp tư sản, nói lên thực chất của học thuyết về Nhà nước của Marx. Ở đây, điều cần phải chú ý là, Marx đã chia câu bàn về chuyên chính vô sản thành ba điểm, ba điểm này gắn liền với nhau không thể chia cắt được. Không thể chỉ lấy một mà bỏ hai điểm khác. Bởi vì câu này đã nói lên một cách hoàn chỉnh toàn bộ quá trình phát sinh, phát triển và tiêu vong của chuyên chính vô sản, bao gồm toàn bộ nhiệm vụ và nội dung thực tế của chuyên chính vô sản. Trong cuốn "*Đấu tranh giai cấp ở Pháp 1848-1850*", Marx đã viết cụ thể hơn nữa rằng, sự chuyên chính này được coi là giai đoạn quá độ tất yếu để đi đến xóa bỏ **tất cả những sự khác nhau về giai cấp**, xóa bỏ **tất cả những mối quan hệ sản xuất** làm cơ sở cho những sự khác nhau về giai cấp, xóa bỏ **tất cả**

những mối quan hệ xã hội thích ứng với những quan hệ sản xuất đó, biến đổi **tất cả những tư tưởng** sinh ra từ những quan hệ xã hội đó. Ở đây Marx nói là **tất cả**, bốn cái đều là **tất cả**. Không phải một bộ phận, không phải đại bộ phận, cũng không phải tuyệt đại bộ phận, mà là toàn bộ. Điều đó cũng không có gì lạ, chỉ khi nào giải phóng được cả loài người, giai cấp vô sản mới rốt cuộc giải phóng được bản thân mình. Muốn làm được điểm này, thì chỉ có thi hành chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản, tiến hành đến cùng việc tiếp tục làm cách mạng dưới nền chuyên chính vô sản, cho tới khi nào tiêu diệt sạch trên quả đất bốn cái **tất cả** kể trên, làm cho giai cấp tư sản và mọi giai cấp bóc lột không thể tồn tại, cũng không thể nảy sinh được nữa, quyết không thể dừng lại trên chặng đường **quá độ**. Chúng tôi cho rằng, chỉ có hiểu như vậy, mới có thể coi là thấm nhuần thực chất học thuyết về Nhà nước của Marx. Các đồng chí hãy nghĩ xem, nếu không hiểu như vậy, nếu hạn chế, cắt xén và xuyên tạc chủ nghĩa Marx về lý luận cũng như trên thực tiễn, biến chuyên chính vô sản thành lời nói suông, xén đầu bớt đuôi sự chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản, chỉ chuyên chính trong một số lĩnh vực nào đó, không chuyên chính trong mọi lĩnh vực, chỉ chuyên chính trong một giai đoạn nào đó (thí dụ trước khi cải tạo chế độ sở hữu), không chuyên chính

trong mọi giai đoạn, hoặc nói một cách khác, không triệt hết tất cả những hào lũy của giai cấp tư sản, mà còn để lại một số, để chúng lại mở rộng đội ngũ, như vậy chẳng là tạo điều kiện cho giai cấp tư sản phục hồi hay sao? Chẳng là biến chuyên chính vô sản thành cái gì che chở giai cấp tư sản, nhất là che chở giai cấp tư sản mới nảy sinh hay sao? Tất cả những công nhân, bần nông, trung nông lớp dưới và nhân dân lao động khác không chịu quay trở lại cảnh cơ cực lầm than, tất cả những đảng viên cộng sản quyết phấn đấu suốt đời cho việc thực hiện chủ nghĩa cộng sản, tất cả những đồng chí không muốn Trung Quốc biến thành chủ nghĩa xét lại, đều phải ghi sâu nguyên lý cơ bản sau đây của chủ nghĩa Marx: Phải thi hành chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản, quyết không thể giữa chừng bỏ dở. Điều không thể phủ nhận là, một số đồng chí của chúng ta tuy về tổ chức đã gia nhập Đảng Cộng sản, song về tư tưởng vẫn chưa vào Đảng. Thế giới quan của họ chưa thoát khỏi cái khuôn khổ tiểu sản xuất, chưa thoát khỏi cái khuôn khổ tư sản. Họ tán thành giai cấp vô sản thi hành chuyên chính trong một giai đoạn, trong một lĩnh vực nào đó, phấn khởi trước một số thắng lợi nào đó của giai cấp vô sản, bởi vì trong đó có thể đem lại cho họ một số lợi ích, chừng nào những lợi ích đó vào đến tay, thì họ thấy tới lúc đóng dinh dưỡng trại, thu vén vun đắp cái tổ ấm của mình

rồi. Còn những gì là chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản, những gì là cuộc trường chinh vạn dặm mới đi bước đầu, thì xin lỗi, hãy để người khác làm thôi, tôi đã đến nơi rồi, phải xuống xe thôi. Chúng tôi khuyên các đồng chí đó, dừng lại giữa đường là điều rất nguy hiểm, giai cấp tư sản đang vẫy gọi các đồng chí đấy, các đồng chí vẫn là nên tiến theo hàng ngũ, tiếp tục tiến lên thì hơn!

Kinh nghiệm lịch sử còn cho chúng ta biết, trong khi chuyên chính vô sản giành được thắng lợi này đến thắng lợi khác, thì giai cấp tư sản bên ngoài cũng sẽ giả vờ thừa nhận nền chuyên chính vô sản, nhưng trên thực tế, chúng vẫn làm những chuyện phục hồi chuyên chính tư sản. Chính bạn Khrushchyov, Brezhnev đã làm như vậy. Chúng một không thay tên của Xô Viết, hai không thay tên của Đảng Lenin, ba không thay tên của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa, mà là núp sau những tên gọi đó, xóa bỏ nội dung thực tế của nền chuyên chính vô sản, biến nó thành nền chuyên chính của bọn tư sản độc quyền chống Xô Viết, chống Đảng Lenin, chống nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa. Chúng đưa ra những cái gì là nhà nước toàn dân, đảng toàn dân, một cương lĩnh xét lại công khai phản bội chủ nghĩa Marx, song, khi nhân dân Liên Xô đứng lên chống lại ách chuyên chính phát xít của chúng, thì chúng lại trưng ngọn cờ chuyên chính vô sản ra để đàn áp

quần chúng. Tại nước ta cũng có tình trạng tương tự. Bọn Lưu Thiếu Kỳ và Lâm Bưu không những quảng cáo cho thuyết đấu tranh giai cấp đã chấm dứt mà khi đàn áp cách mạng, chúng cũng trương ra ngọn cờ chuyên chính vô sản. Lâm Bưu chẳng phải có bốn điều “tâm tâm niệm niệm” ư? Trong có một điều là “tâm tâm niệm niệm chuyên chính vô sản”. Hẳn quả đã tâm tâm niệm niệm, nhưng phải thêm hai chữ “lật đổ”, tức “tâm tâm niệm niệm lật đổ chuyên chính vô sản”, nói bằng lời thú của chúng, tức là “trương ngọn cờ của Mao Chủ tịch để đả kích lực lượng của Mao Chủ tịch”. Có lúc chúng “thuận” theo giai cấp vô sản, thậm chí làm ra vẻ cách mạng hơn ai hết, đưa ra một số khẩu hiệu “tả khuynh”, gây rối loạn để tiến hành phá hoại, nhưng thường xuyên chúng vẫn chống chọi trực diện với giai cấp vô sản. Anh muốn tiến hành cải tạo xã hội chủ nghĩa ư? Chúng bảo phải củng cố trật tự dân chủ mới. Anh muốn thực hiện hợp tác hóa và công xã hóa ư? Chúng bảo hãy còn quá sớm. Anh nói phải tiến hành cách mạng văn nghệ, chúng bảo diễn một số tuồng quý quái cũng chẳng hại gì. Anh muốn hạn chế pháp quyền tư sản ư? Chúng bảo đây là của báu, cần phải mở rộng. Bọn chúng là những chuyên gia bệnh vực mọi sự vật cũ, chẳng khác gì bầy nhặng vo ve suốt ngày quanh những “vết tích” và “tệ hại” của xã hội cũ mà Marx đã nói. Chúng đặc biệt sốt sắng trong

việc lợi dụng những thanh thiếu niên còn non nớt của ta, xui bầy các cháu rằng, món kích thích bằng vật chất cũng như món mắ m nê m, ngừi hời mà ăn thì thật ngon ấy. Và khi làm những việc xấu đó, chúng lại luôn luôn trương ra lá cờ xã hội chủ nghĩa. Chẳng là những phần tử xấu đầu cơ trục lợi, tham ô trộm cắp, mà cũng nói rằng việc chúng làm đó là hiệp đồng xã hội chủ nghĩa ư? chẳng là những tên phạm tội xúc xiêm thanh thiếu niên đã núp dưới chiêu bài quan tâm săn sóc lớp người kế tục sự nghiệp cộng sản chủ nghĩa ư? Chúng ta phải nghiên cứu sách lược của chúng, tổng kết kinh nghiệm của ta, để thi hành càng có kết quả hơn nữa chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản.

“Các ông muốn thổi lên luồng gió “cộng sản” hay sao?” Phao tin bằng cách đặt câu hỏi như vậy là sách lược của một số người gần đây đã sử dụng. Chúng ta có thể trả lời dứt khoát rằng, quyết không cho phép lại thổi lên luồng gió “cộng sản” mà bọn Lưu Thiếu Kỳ, Trần Bá Đạt từng thổi lên. Trước nay, chúng ta vẫn cho rằng, hàng hóa của nước ta không phải đã nhiều mà là chưa được dồi dào lắm. Chừng nào các công xã chưa có bao nhiêu của cải để đưa ra “cộng sản” với các đại đội và đội sản xuất, chừng nào hình thức sở hữu toàn dân chưa sản xuất ra sản phẩm hết sức dồi dào để phân phối theo nhu cầu của 800 triệu dân, thì vẫn phải tiến hành sản xuất

hàng hóa, trao đổi bằng tiền tệ và phân phối theo lao động. Chúng ta đã và sẽ tiếp tục áp dụng những biện pháp thích đáng để hạn chế những tác hại của nó. Nền chuyên chính vô sản là nền chuyên chính của quần chúng. Chúng ta tin rằng, dưới sự lãnh đạo của Đảng, đông đảo quần chúng có đủ sức mạnh và tài năng đấu tranh chống giai cấp tư sản, và cuối cùng sẽ chiến thắng chúng. Nước Trung Hoa cũ là một nước mà nền tiểu sản xuất như biển cả mênh mông. Việc giáo dục xã hội chủ nghĩa đối với mấy trăm triệu nông dân trước nay vẫn là một vấn đề hệ trọng, cần có sự cố gắng suốt mấy thế hệ. Song, trong mấy trăm triệu nông dân này, bần nông và trung nông lớp dưới chiếm đa số, qua thực tiễn, họ đã thấy rõ, chỉ có theo Đảng Cộng sản, tiến lên con đường xã hội chủ nghĩa mới là con đường thênh thang xán lạn của mình. Đảng ta dựa vào bần nông và trung nông lớp dưới, đoàn kết trung nông, đã tiến từng bước từ tổ đổi công, hợp tác xã bậc thấp, hợp tác xã bậc cao đến công xã nhân dân, chúng ta cũng nhất định có thể dẫn dắt họ tiếp tục tiến lên.

Ngược lại, chúng tôi đề nghị các đồng chí hãy chú ý, hiện nay là đang thổi lên một luồng gió khác, đó là luồng gió “tư sản”. Luồng gió này chính là lối sống tư sản mà Mao Chủ tịch đã nói rõ, là luồng gió tà do mấy cái “một phần” đã biến thành những phần tử tư sản đó thổi lên. Trong

mấy cái “một phần” đó, thì luồng gió “tư sản” do phần đảng viên cộng sản, nhất là phần cán bộ lãnh đạo thổi lên là mối nguy hại lớn nhất đối với chúng ta. Bị đầu độc bởi luồng gió tà đó, có người đã mang nặng đầu óc tư sản công nhiên cầu danh trục lợi một cách trâng tráo, không cảm thấy nhục nhã, mà còn cho là vẻ vang. Có người đã phát triển đến mức coi tất cả đều là hàng hóa, kể cả bản thân họ. Họ gia nhập Đảng Cộng sản, làm việc cho giai cấp vô sản, chẳng qua là nhằm nâng cao phẩm cấp của món hàng là bản thân họ, để bán cho giai cấp vô sản với giá đắt. Những người trên danh nghĩa là đảng viên cộng sản, nhưng trên thực tế là phần tử tư sản mới đã thể hiện đặc điểm của cả giai cấp tư sản ở trong tình trạng thối mục giãy chết. Trong lịch sử, khi ở thời kỳ đi lên, giai cấp chủ nô, giai cấp địa chủ và giai cấp tư sản còn làm được một số việc tốt cho loài người. Còn những phần tử tư sản mới nảy sinh hiện nay thì đã hoàn toàn ngược lại với tổ tiên chúng, chỉ gây hại phá hoại đối với loài người, hoàn toàn là một đồng rác rưởi “mới”. Trong số người phao tin sẽ nổi lên luồng gió “cộng sản” đó, có những phần tử tư sản mới đã biến của công thành của riêng, sợ nhân dân lại đến “cộng sản” mất những của cải đó, hoặc là những kẻ toan thừa cơ vơ vét một vố. Chúng nhạy cảm hơn so với nhiều đồng chí của chúng ta. Có một số đồng chí cho rằng học tập là một nhiệm vụ có thể

co giãn được, nhưng chúng thì đã cảm giác theo bản năng là, đợt học tập này là một nhiệm vụ gay gắt đối với cả hai giai cấp vô sản và tư sản. Chúng cũng có thể thổi lên thật sự một tí gió “cộng sản”, hoặc chộp lấy một khẩu hiệu nào đó của chúng ta để cố tình xáo trộn hai loại mâu thuẫn khác nhau, nhằm gây ra ít chuyện gì đấy, đó là điều đáng để chúng ta chú ý.

Dưới sự lãnh đạo của Trung ương Đảng đứng đầu là Mao Chủ tịch, đạo quân cách mạng vô sản gồm hàng trăm triệu quần chúng ở nước ta đang rảo bước tiến lên. Chúng ta đã có kinh nghiệm thực tiễn về chuyên chính vô sản trong 25 năm, lại có kinh nghiệm quốc tế kể từ Công xã Pari tới nay, chỉ cần mấy trăm Ủy viên trung ương và mấy nghìn cán bộ cao cấp của chúng ta dẫn đầu, cùng với đông đảo cán bộ và quần chúng gắng công học tập, điều tra nghiên cứu, đúc kết kinh nghiệm, thì chúng ta nhất định có thể thực hiện lời kêu gọi của Mao Chủ tịch, thấu suốt vấn đề chuyên chính vô sản, đảm bảo nước ta thắng lợi tiến bước trên con đường do chủ nghĩa Marx, chủ nghĩa Lenin, tư tưởng Mao Trạch Đông chỉ dẫn. **“Trong cuộc cách mạng ấy, những người vô sản chẳng mất gì hết, ngoài những xiềng xích trói buộc họ. Trong cuộc cách mạng ấy, họ giành được cả một thế giới về mình.”** Triển vọng vô cùng xán lạn này nhất định sẽ tiếp tục cổ vũ ngày càng đông công nhân, nhân dân lao động đã giác

ngộ và những người cộng sản, đội tiên phong của họ, kiên trì đường lối cơ bản của Đảng, kiên trì thi hành chuyên chính toàn diện đối với giai cấp tư sản, tiến hành đến cùng việc tiếp tục làm cách mạng dưới nền chuyên chính vô sản! Giai cấp tư sản và mọi giai cấp bóc lột ắt sẽ diệt vong, chủ nghĩa cộng sản ắt sẽ thắng lợi, đó là điều tất yếu, không tránh khỏi được và cũng không tùy thuộc ý chí của con người.

(Đăng trên tạp chí “Cờ đỏ” số 4 năm 1975)

